

**[Socialministeren.]**

Landsdele, maatte en saadan Plan nærmest tænkes gennemført saaledes, at det blev de sønderjyske Arbejdsgivere, der skulde beskæftige disse Invalider. Det kan man dog næppe forlange. Men skulde man udvide Pligten til at gælde Arbejdsgivere i hele Landet, vilde Ordningen støde paa saa mange praktiske Vanskeligheder, at jeg ikke har ment at burde stille Forslag om noget saadant. Derimod mener jeg, at der gennem Invalidenævnet maatte kunne optages en Virksomhed paa Linie med den, Invalideforsikringsretten udfolder, og ud fra denne Betragtning har jeg derfor i § 8 i Lovforslaget foreslaaet at optage en Bestemmelse i Lovens § 41, svarende til Folkeforsikringslovens § 60, Stk. 5.

Det andet Spørgsmaal, det, man betragtede som det vigtigste, var at opnaa en Forhøjelse af Krigsinvalideneernes Forsørgelse. Allerede i 1930 fremsattes der fra Krigsinvalidernes Side Krav om en Forhøjelse af denne Forsørgelse, der ved Loven af 1924 var fastsat til 720 Kr. aarlig for hver Enke. Man stillede Krav om, at disse 720 Kr. skulde forandres til 1 500 Kr., altsaa mere end en Fordobling. Dette vilde medføre en aarlig Merudgift paa 722 000 Kr., og herom kunde der ikke være Tale. Paa Mødet i December 1933 blev det imidlertid fremhævet, at Synspunktet for en Enkeforsørgelse formentlig burde være, at den ikke maatte være ringere end i andre Lande. Paa dette Grundlag har vi foretaget en Sammenligning, særlig med Krigsenkeforsørgelsen i Tyskland, med hvilket Lands Forsørgelsesyndelser det ifølge Krigsinvalidelovgivningen formentlig er rigtigst at drage Sammenligning. Jeg kom til det Resultat, at paa Grund af Kronens i Forhold til Marken *noget* lavere Købekraft kan det hævdes, at den tyske Enkeforsørgelses Pengeydelse for største Delen af Enkernes Vedkommende ligger lidt højere end den danske, men dertil kommer, at Krigsenkerne er fritaget for Beskatning af deres Forsørgelse, og at Børneforsørgelsen i visse Tilfælde kan forlænges. Under Hensyn hertil synes det forsvarligt at foretage en mindre Forhøjelse, og jeg foreslaar, at Forhøjelsen sker fra 720 til 840 Kr., en Forskel, der fuldt ud vil ækvivalere de Fordele, som tyske Krigsenker maa antages at have, og hertil kommer i Henhold til § 31 i Krigsinvalideloven et 25 pCt. Tillæg fra 1. April i Aar, saaledes at Enkerne altsaa vil faa en Forhøjelse fra 72 Kr. om Maaneden til 87 Kr. 50 Øre. Da der for Tiden findes i alt 975 Enker, der oppe-

bærer Krigsenkeforsørgelse, vil den foreslaaede Forhøjelse medføre en aarlig Merudgift af 117 000 Kr., forhøjet med de nævnte 25 pCt. — i alt 146 250 Kr.

Det tredie Punkt, man ønskede overvejet, drejede sig om Indførelse af offentlig og mundtlig Procedure ved Invalidenævnet og Invalideraadet. Denne Ændring har jeg ikke kunnet tiltræde.

**Formanden:** Det er ikke blot ønskeligt, men nødvendigt, at der er mere Ro i Salen under Forhandlingerne.

**Socialministeren (Steincke):** En saadan principiel Ændring af Sagerne Behandling for Nævnet og Raadet vilde være i Strid med de i Danmark i det hele gældende Regler for Fastsættelsen af Renten til Invalider m. fl. Men dertil kommer, at Invalideraadet har fremhævet, at disse Sager om Invaliderentens Fastsættelse er af en saa specifik lægelig Karakter, at Hensynet til Krigsinvalidernes personlige Forhold taler imod, at Behandlingen foregaar i et offentligt Retsmøde. Derimod har man Erfaring for, at det ofte kunde være ønskeligt, i hvert Fald i en videre Udstrækning, end det hidtil er sket, at der blev givet Invalider og Enker Adgang til at kunne give Møde personlig for Nævnet eller Raadet, og derfor foreslaas det i § 5 at gennemføre en hertil sigtende Bestemmelse ved en Ændring i Lovens § 36.

Dernæst blev der som Punkt 4 i de omhandlede Forhandlinger stillet Krav om, at det ene Medlem af Invalideraadet skulde være en sønderjysk Læge. Invalidenævnets Flertal kan ikke støtte dette Krav, men i Invalideraadet har et Flertal udtalt, at saafremt nogen af de sønderjyske Læger, der selv har deltaget i Krigen, maatte have gennemgaaet en saadan betydelig Hospitals- og videnskabelig Uddannelse, som er nødvendig for med tilstrækkelig Indsigt at kunne bedømme de mange forskelligartede Tilfælde og Lægeerklæringer, saa har Flertallet intet imod dette Krav at erindre. Hele Spørgsmaalet rejser imidlertid forskellige Vanskeligheder og indeholder ogsaa Personspørgsmaal, hvorfor jeg vilde anse det for rigtigst, at den nærmere Forhandling om dette Problem kom til at foregaa i Udvalget, hvor jeg er villig til at begrunde min Opfattelse nærmere.

Hvad endelig angaar det sidste af de fem rejste Spørgsmaal, nemlig Kritikken af Administrationen, da bliver den Kritik, der jo særlig gaar ud paa, at der ikke tages til-